

Sygn. akt I C 73/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Danuta Bojarska**

Protokolant: **st.sekr.sąd Iwona Ławrynowicz**

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 roku w Radomiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. K.**

przeciwko **(...) S.A. Towarzystwo (...) w W.**

o zadośćuczynienie

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej Towarzystwo (...) w W. na rzecz H. K. kwotę 76.500 (siedemdziesiąt sześć tysięcy pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej Towarzystwo (...) w W. na rzecz H. K. kwotę (...) (siedem tysięcy czterysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 73/15

UZASADNIENIE

Powód H. K. pozwem z dnia 14 stycznia 2015 roku skierowanym przeciwko ubezpieczycielowi (...) S.A. Towarzystwo (...) w W. wniósł o zasądzenie kwoty 76 500 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2014 do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podnosił, iż W dniu 12 lutego 2005 na drodze krajowej nr (...) Pan A. Z. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki (...) nr rej. (...), nie zachowanie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych i atmosferycznych, zjeżdżając na pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym doprowadził do czołowego zdarzenia z jadącym z przeciwka samochodem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) w wyniku, czego będąca pasażerem pojazdu F. (...) I. K., poniosła śmierć na miejscu zdarzenia. Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2005 sprawca przedmiotowego zdarzenia został uznany winnym spowodowania przedmiotowego zdarzenia i skazany na karę jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat. Posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z towarzystwem (...) S.A., którego pozwany jest następcą prawnym.

Powód, reprezentowany przez (...) S.A. pismem z dnia 08.09.2014 zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią córki oraz 30 000 tytułem dopłaty do pogorszenia sytuacji życiowej. Pozwany decyzją z dnia 20.10.2014 r. przyznał na rzecz powoda 13 500 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć córki.

Powód nie zgadza się z w/w decyzją podnosi, iż wiadomość o tragicznej śmierci córki była dla powoda załamaniem dotychczasowej rzeczywistości. Dzień 12 lutego 2005 r. na zawsze zmienił jego życie - wtedy właśnie odeszła jego ukochana córka pozostawiając po sobie pustkę i cierpienie. Powodowi nie było dane patrzeć jak jej dziecko rośnie, niedane mu było poczuć, jako mocno jest jej potrzebny. Powód miał względem zmarłej wiele planów. Pragnął, aby jego dziecko było szczęśliwe, kochane i aby osiągnęło w życiu sukces. Chciał zapewnić swemu dziecku wszystko, co najlepsze w życiu. Powód do dziś nie może pogodzić się z faktem, że w wyniku tragicznego zdarzenia odeszła jego córka.

W odpowiedzi na to powództwo pozwane Towarzystwo (...) S.A w W. wniosło o oddalenie go w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 12 lutego 2005 roku. Podnosił, iż w toku postępowania likwidacyjnego została wypłacona kwota 13.500 dla powoda z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią córki, uwzględniająca 10% przyczynienie się zmarłej do skutków przedmiotowego wypadku. Powód nie kwestionował tego przyczynienia się. Roszczenie powodów jest, zatem wygórowane i nie znajduję uzasadnienia w świetle art.448 k.c. (odpowiedź na pozew, k.47a-48 i 121-122).

W dalszym toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 lutego 2005 roku na drodze krajowej nr (...) w rejonie miejscowości P. miał miejsce wypadek na skutek, którego śmierć poniosła córka powoda I. K., zmarła nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 27 czerwca 2005 roku Sąd Rejonowy w Przysusze sprawie II K 45/05 uznał kierującego samochodem osobowym A. Z. winnego przestępstwa z art. 177§1i 2 k.k. tj. umyślnego naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. (...) nr rej. (...), nie zachowanie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych i atmosferycznych, zjeżdżając na pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym doprowadził do czołowego zdarzenia z jadącym z przeciwka samochodem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) w wyniku, czego będąca pasażerem pojazdu F. (...) I. K., poniosła śmierć na miejscu zdarzenia i skazał go na karę 1.8 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszaniu na 4 lata oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda. (wyrok SR w Przysusze z dnia 27 czerwca 2005 roku k. 148 akt II K 45/05)

Sprawca zdarzenia drogowego z dnia 12 lutego 2005 roku, będący posiadaczem samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) miał zawartą z (...) S.A, którego pozwany Towarzystwo (...) S.A w W. jest następcą prawnym umowę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów (okoliczność bezsporna).

Powód pismem z dnia 8 września 2014 roku (pozwany otrzymał je 16 września 2014 roku k.57) zgłosił pozwanemu Towarzystwu (...) S.A w W. szkodę i wniósł o przyznanie mu kwoty 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią córki I. K. oraz 30.000zł tytułem znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej(okoliczność bezsporna).

W toku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 20 października 2014 roku powód, otrzymał od pozwanego kwotę 13.500 złotych z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę. Decyzją z dnia 17 lutego 2006 roku powód otrzymał również 10.000zł tytułem stosownego odszkodowania oraz pokryte zostały koszt pogrzebu w kwocie 1.576,32zł.(odpowiedź na pozew k.23-25, decyzja pozwanego z dnia 20 października 2014 roku k. 43 i z 17 lutego k.61)

Córka powoda w chwili wypadku miała 19 lat, była w klasie maturalnej, planowała dalszą naukę i chciała rozpocząć studia. Uprawiała piłkę ręczną, grała w klubie szkolnym, jeździła na zawody. Była jedną z czworga rodzeństwa. Oprócz niej w domu mieszkali córka M., która miała wtedy 24 lata i pracowała już zawodowo, syn E. miał wówczas lat 20 a syn K.-lat 18, obydwaj uczyli się jeszcze i pomagali ojcu w pracy na gospodarstwie. Córka A. miała 27 lat i założyła już własną rodzinę, mieszkała niedaleko nich. Powód w chwili wypadku utrzymywał się z gospodarstwa rolnego o pow.9, 26 ha, poza tym pracował, jako palacz w szkole i zarabiał 500zł miesięcznie. Żona prowadziła dom i zajmowała się dziećmi oraz pomagała przy pracy na gospodarstwie. Dochód z gospodarstwa był niewielki, rodzina miała za to własne mleko, ziemniaki, jajka itd. Dostarczali także warzywa do (...) w P.. W domu mieszkała jeszcze teściowa powoda, utrzymująca się z renty.

I. pomagała ojcu w pracy na gospodarstwie, słuchał jej rad w sprawach rolniczych, mieli dobre relację. Córka dorabiała także sobie i zajmowała się sprzedażą kosmetyków, była zaradnym dzieckiem. Tego dnia umówiła się z kolegą i wyszła z domu, była to sobota wieczór. Powód w nocy odebrał telefon od Policji, żeby przyjechał na miejsce wypadku i że na miejscu jest już prokurator i on mu wszystko wyjaśni. Pojechał z synem E.. Na miejscu zdarzenia zobaczył, że córka już nie żyje. Przez pewien czas klęczał przy samochodzie, w którym leżała martwa córka, załamał się. Musieli go odciągnąć.

Po wypadku przez pierwsze dwa miesiące, trzy miesiące powód nic nie robił tylko spał, modlił się, chodził na cmentarz i do kościoła. Rodzina w obawie o jego zdrowie zawiozła go w końcu do psychiatry. Powód wielokrotnie korzystał z pomocy lekarzy psychiatrów, również w W., nie było go jednak stać na te wizyty. Miał zdiagnozowaną depresję lękową. Jego żona również korzystała z pomocy psychiatrów, jednak obecnie już z nich nie korzysta. Przed wypadkiem nie leczył się psychiatrycznie, miał tylko problemy z kręgosłupem. Od 17 kwietnia 2010 roku jest pod stałą opieką lekarza psychiatry H. P.. Łącznie odbyło się 33 wizyt, które powód opłacił w kwocie 2030zł, przyjmował także silne leki antydepresyjne jak D. 10mg, M. 15 mg, i M.. Nadal wymaga leczenia psychiatrycznego i przyjmuje te leki do chwili obecnej. Po śmierci córki unikał towarzystwa. Zamknął się w sobie. Przed wypadkiem był weselszym człowiekiem, otwartym, teraz jest skryty i zamyślony. Organizował dwa wesela: córki oraz syna, nie bawił się jednak na nich. Pozbył się wszystkich pamiątek po córce, z obawy przed nawracającymi wspomnieniami. Rodzina często odwiedza grób zmarłej.(potwierdzone wyjaśnienia informacyjne i zeznania powoda H. K. elektroniczny protokół z rozprawy z dnia 1 kwietnia 2015 roku minuta 00:02:52-00:24:15 k.84 płyta CD. k.85 i z dnia 22 czerwca 2015 roku minuta 00:01:39-00:08:07 k. 117 płyta Cd k.118 oraz zeznania świadków A. W. i E. K. minuta 00:25:34-00:41:25, k.84, płyta CD k.85, dokumentacja medyczna i paragony za leki k.88-110)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody w postaci dokumentów, zeznań świadków A. W. i E. K. oraz powoda oraz na podstawie bezspornych twierdzeń stron. Należy zwrócić uwagę, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był pomiędzy stronami sporny. Pozwany nie kwestionował twierdzeń powodów

Sąd obdarzył wiarą w całości zarówno zeznania powoda oraz zawnioskowanych świadków. Są one spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, jak również w aktach dołączonych nie były kwestionowane przez strony, nie budzą one również wątpliwości Sądu zarówno pod względem formalnym jak i materialnym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości, co do kwoty 76.500 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty.

Powód H. K. dochodził w niniejszej sprawie zadośćuczynienia za krzywdę przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) S.A w W. z tytułu jego odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z posiadaczem samochodu kierowanego przez sprawcę wypadku komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 12 lutego 2005 roku. W wyniku tego zdarzenia śmierć poniosła córka powoda I. K.. Odpowiedzialność pozwanego za skutki

tego wypadku była bezsporna – pozwany ubezpieczyciel jej nie kwestionował. Spór natomiast koncentrował się na wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i zasadności roszczenia w oparciu o art. 448 k.c.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że przedmiotowy wypadek miał miejsce w dniu 12 lutego 2005 roku, to jest przed dniem wejścia w życie § 4 art. 446 k.c. Jednakże nie oznacza to, że roszczenie powoda nie znajduje podstawy prawnej. W orzecznictwie ugruntowany został, bowiem pogląd, który Sąd orzekający w całości podziela, zgodnie, z którym najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art., 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej (art. 71 Konstytucji RP). Wiąż rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy, zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. W konkretnym stanie faktycznym spowodowanie śmierci osoby bliskiej może, zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Nie każdą jednak więź rodzinną należy niejako automatycznie zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna, zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 roku, III CZP 76/10, opubl. Biul., SN 2010/10/11, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku, III CZP 31/11, opubl. Biul., SN 2011/7/9, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku, IV CSK 307/09, opubl. OSNC-ZD 2010/3/91).

Dochodzenia od ubezpieczyciela zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. nie wyklucza treść art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013.392; t.j.).

Art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013.392; t.j.) odsyła do przepisów kodeksu cywilnego, a art. 36 ust. 1 powołanej ustawy wprost stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Tym samym pojęcie szkody należy zgodnie z prawem cywilnym rozumieć szeroko, jako obejmujące wszelkie uszczerbki, zarówno majątkowe, jak i niemajątkowe, w tym krzywdę, która stanowi niemajątkową postać szkody.

Treść art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach (...) nie wyklucza także dochodzenia naprawienia przez ubezpieczyciela krzywdy będącej następstwem naruszenia dobra osobistego bliskiego osoby zmarłej wskutek deliktu, bowiem przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Ponadto osoba dochodząca zadośćuczynienia pieniężnego za spowodowanie śmierci osoby jej bliskiej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio, lecz także bezpośrednio, wskutek naruszenia jej własnego dobra osobistego poprzez zerwanie jej więzi emocjonalnej ze zmarłym, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. (por. poza orzeczeniami Sądu Najwyższego powołanymi powyżej także: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012 r. III CZP 67/12, LEX nr 1230027 oraz z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 93/12 LEX nr 1267081; glosa Mirosława Gumularza do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, LEX nr 852341 i nr 950341).

Także przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec

których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Nie budzi wątpliwości, że podstawy i zakres odpowiedzialności osób, za które odpowiedzialność gwarancyjną ubezpieczyciel ponosi na podstawie tego przepisu, określają stosowne przepisy kodeksu cywilnego.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu, że czyn niedozwolony, którego następstwem była śmierć córki była dla powoda źródłem krzywdy polegającej na naruszeniu jego dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej z członkiem najbliższej rodziny. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, śmierć córki, który w chwili wypadku miała 19 lat, była dla powoda dużym szokiem. Powodowała u niego cierpienie i ból, jak również poczucie straty, które odczuwa do chwili obecnej. Roszczenie powoda podlega, zatem ochronie na podstawie art.448k.c. w zw. art. 23 i 24 k.c.

Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia.

Ustalając wysokość należnego powodom zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę rozmiar ich cierpień, natężenie dolegliwości psychicznych, czas trwania, stopień uciążliwości oraz trwałość skutków. Na rozmiar krzywdy wywołanej śmiercią osoby najbliższej wpływ ma nie tylko dramatyzm doznań, ale również poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią, intensywność oraz rodzaj więzi ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, tj. nerwicy czy depresji, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, jak też stopień, w jakim pośrednio poszkodowany będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości oraz zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy i wiek poszkodowanego. Należy również podkreślić, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, a więc jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość i nie może mieć jedynie charakteru symbolicznego.

Zdaniem sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powoda ze zmarłą tragicznie córką łączyła silna więź emocjonalna i nagle oraz tragiczna córki była dla niego dużym przeżyciem. Wkraczała ona dopiero w dorosłe życie i zmarłą, jako młoda kobieta. Powód nie mógł się pogodzić z jej utratą, bardzo silnie przeżywał ten wypadek, zamknął się w sobie, przez dwa, trzy miesiące zaniechał aktywności, dużo spał, chodził tylko na cmentarz i do kościoła. Rodzina musiał zawieźć go w końcu do psychiatry i po wypadku powód wielokrotnie korzystał z pomocy lekarzy psychiatrów i jest do chwili obecnej pod ich stałą opieką oraz przyjmuje leki antydepresyjne. Od wypadku minęło wprawdzie sporo już czasu, ale powód nadal odczuwa smutek i żal po stracie córki oraz nie może się pogodzić z jej utratą.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał, że zasadne jest przyznanie zadośćuczynienia na rzecz powoda w kwocie 76.500 złotych uwzględniające 10% przyczynienia się zmarłej, czego strony nie kwestionowały. Sąd ustalił sumę zadośćuczynienia na kwotę 100.000zł i taką Sąd przyjął, jako odpowiednią dla krzywdy powoda w niniejszej sprawie, uwzględniając 10% przyczynienia się zmarłej do skutków wypadku pozostała kwota po odjęciu 10% to 90.000zł. Uwzględniając kwotę 13.500 złotych wypłaconą już powodowi w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia orzeczono dopłatę brakującej kwoty 76.500zł. Powództwo podlega, zatem uwzględnieniu w całości. W ocenie Sądu suma tych świadczeń będzie stanowić dla powoda odpowiednią rekompensatę za krzywdę spowodowaną śmiercią córki. Suma ta stanowić będzie dla powoda również realnie odczuwalną wartość ekonomiczną. Nie jest ona również, w ocenie Sądu, wygórowana biorąc pod uwagę dolegliwość doznań, jakie doświadczył powód.

O odsetkach od zasądzonej na rzecz powoda kwoty zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art., 481 § 1 k.c. Powód zasadnie domagał się zasądzenia odsetek ustawowych począwszy od dnia 21 października 2014 roku

Zadośćuczynienie za krzywdę staje się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia (art. 455 § 1 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 roku, II CSK 434/09, opubl. Lex numer 602683, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, I PK 145/10, opubl. Lex numer 794777).

Zgodnie z zasadą wyrażoną w treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie bądź w terminie 90 dni od tej daty w przypadku braku możliwości wyjaśnienia wszelkich okoliczności zdarzenia w krótszym terminie.

Jak wynika z poczynionych ustaleń, powód zgłosił roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną wskutek śmierci osoby bliskiej krzywdę w piśmie z dnia 8 września 2014 roku, czego strona pozwana nie kwestionowała. Pozwany podjął w toku postępowania likwidacyjnego ostateczną decyzję w przedmiotowej sprawie w dniu 20 października 2014 roku. Pozostawał, zatem w zwłoce od dnia następnego, co do dalszej części zgłoszonej szkody tj. od dnia 21 października 2014 roku i od tego dnia zasądzone ustawowe odsetki. Zasądzona kwota mieści się przy tym w pierwotnym żądaniu powoda zgłoszonych ubezpieczycielowi.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (punkt II wyroku) znajduje oparcie w treści art. 98 k.p.c.

Pozwany, jako strona przegrywająca niniejszy proces w całości obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty obejmujące opłatę od pozwu uiszczoną kwocie 3825zł oraz wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika w kwocie 3600 złotych zgodnie ze stawką przyjętą w § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Jednocześnie, biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika powodów, a także charakter sprawy i wkład jej pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia) nie jest zasadnym zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów zastępstwa procesowego przewyższającą stawkę minimalną

/na oryginale właściwy podpis/